ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Με απόφαση της 24ης Μαρτίου 1983 η Επιτροπή διαπίστωσε ότι κατά το τέταρτο τρίμηνο του 1981 η Usinor παρέβη την απόφαση 1831/81 της Επιτροπής, της 24ης Ιουνίου 1981 (ΕΕ L 180, 1981, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε, διότι υπερέβη αφενός μεν κατά 23 735, 15 036 και 335 τόνους αντίστοιχα, τις ποσοστώσεις παραγωγής που καθορίστηκαν για το τέταρτο τρίμηνο του 1981 όσον αφορά τα προϊόντα που εμπίπτουν στις κατηγορίες Ι6, Ιδ και V, όπως ορίζονται στο άρθρο 1 της απόφασης 1831/81, αφετέρου δε υπερέβη κατά 30 912, 12 168, 18 759 και 3 767 τόνους αντίστοιχα τις ποσοστώσεις που μπορούσαν να διατεθούν στην κοινή αγορά για προϊόντα που εμπίπτουν στις κατηγορίες Ι6, Ιγ, Ιδ και V. Η Επιτροπή επέβαλε στην Usinor πρόστιμο 6 312 231 ευρωπαϊκών λογιστικών μονάδων (ECU).

Στην προκειμένη δίκη η Usinor αρχικά είχε ζητήσει την ακύρωση της απόφασης αυτής. Επικουρικώς προσέβαλε το ύψος του προστίμου.

Στη συνέχεια η Usinor παραιτήθηκε από το αίτημά της για ακύρωση και περιορίστηκε στην αμφισβήτηση του ύψους του προστίμου για τους ακόλουθους λόγους: 1) η Επιτροπή κακώς εφάρμοσε το άρθρο 12 της απόφασης 1831/81 καθόσον α) επαύξησε το πρόστιμο κατά 10 % διότι η Usinor υποτίθεται ότι υπερέβη της ποσοστώσεις της σε προηγούμενο τρίμηνο και 6) επέβαλε πρόστιμο στην Usinor διότι υπερέβη τόσο τις ποσοστώσεις παραγωγής όσο και τον όγκο παραγωγής που μπορούσε να διαθέσει στην κοινή αγορά· 2) όσον αφορά τα προϊόντα που εμπίπτουν στις κατηγορίες 16, 1δ και V συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις που δικαιολογούν μείωση των προστίμων που έχουν επιβληθεί.

Υπό τις συνθήκες αυτές παρέλκει η εξέταση του ισχυρισμού που προέβαλε η Επιτροπή ότι είναι απαράδεκτο το αίτημα για ακύρωση.

Βάσει του άρθρου 5 της απόφασης 1831, η Επιτροπή όφειλε να καθορίζει ανά τρίμηνο, για κάθε ενδιαφερόμενη επιχείρηση, πρώτον, τις ποσοστώσεις παραγωγής της και, δεύτερον, το τμήμα των ποσοστώσεων αυτών που ήταν δυνατό να διαθέσει στην κοινή αγορά, υπό τους όρους που καθόριζε η απόφαση.

Το άρθρο 12, στο μέτρο που έχει σημασία εν προκειμένω, ορίζει τα εξής:

«Στις επιχειρήσεις που υπερβαίνουν τις ποσοστώσεις παραγωγής τους, ή το τμήμα των ποσοστώσεων αυτών που είναι δυνατό να διατεθεί στην κοινή αγορά, επιβάλλεται κατά κανόνα πρόστιμο 75 ECU ανά τόνο υπερβάσεως.

Στην περίπτωση που η παραγωγή μιας επιχειρήσεως υπερβαίνει την ποσόστωσή της κατά 10 % ή περισσότερο, ή στην περίπτωση που μια επιχείρηση έχει ήδη υπερβεί κατά τη διάρκεια προηγούμενου τριμήνου την ή τις ποσοστώσεις της, τα πρόστιμα ανά τόνο δύνανται να διπλασιασθούν. Οι ίδιοι κανόνες ισχύουν και για την υπέρβαση των ποσοτήτων που είναι δυνατόν να διατεθούν στην κοινή αγορά.»

1 — Μετάφραση από τα αγγλικά.

Είναι γνωστό ότι στην απόφαση περί επιβολής προστίμου το κανονικό ποσό των 75 ECU ανά τόνο υπέρβασης προσαυξήθηκε κατά 10 % και ανήλθε σε 82,5 ECU ανά τόνο διότι η Usinor είχε υπερβεί τις ποσοστώσεις της κατά το τρίτο τρίμηνο του 1981 και της είχε επιβληθεί σχετικό πρόστιμο. Επιβλήθηκε και άλλη αύξηση 10 %, και το ποσό του προστίμου ανήλθε σε 90 ECU ανά τόνο, διότι η υπέρβαση ξεπερνούσε το 10 % της συγκεκριμένης ποσόστωσης.

Για τις κατηγορίες προϊόντων για τις οποίες η Usinor υπερέβη τόσο την ποσόστωση παραγωγής όσο και την ποσότητα που μπορούσε να διαθέσει στην κοινή αγορά, το πρόστιμο υπολογίστηκε σε σχέση με κάθε προϊόν σε αναφορά προς το συνολικό όγκο της μεγαλύτερης από τις δυο υπερβάσεις. Το πρόστιμο για τη μικρότερη υπέρβαση υπολογίστηκε επί του 20 % της ποσότητας υπέρβασης αντί επί του 100 %.

Η Επιτροπή επέβαλε πρόστιμο στην Usinor για υπέρβαση των ποσοστώσεων για τα προϊόντα της κατηγορίας Ια κατά το τρίτο τρίμηνο του 1981. Η Usinor άσκησε προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου με αίτημα την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής περί επιβολής προστίμου, επικουρικώς δε τη μείωση του προστίμου (υπόθεση 265/82, Usinor κατά Επιτροπής). Με την απόφασή του της 19ης Οκτωβρίου 1983 το Δικαστήριο έκρινε ότι ήταν εσφαλμένη η μέθοδος που χρησιμοποίησε η Επιτροπή για τον υπολογισμό της ποσόστωσης· η Usinor υπερέβη την ποσόστωση που ορίστηκε βάσει της μεθόδου αυτής αλλά δεν θα είχε τελέσει παράβαση αν κατά τον προσδιορισμό της ποσόστωσης η Επιτροπή είχε ερμηνεύσει ορθώς την απόφαση 1831/81. Η Usinor όμως δεν προσέβαλε την απόφαση της Επιτροπής περί προσδιορισμού των ποσοστώσεων. Η απόφαση αυτή εξακολούθησε να ισχύει και η Usinor την παρέβη έτσι ώστε η απόφαση περί επιβολής προστίμου, βασιζόμενη στην απόφαση 1831/81, δεν μπορεί να ακυρωθεί στο σύνολό της. Επειδή η απόφαση περί καθορισμού των ποσοστώσεων δεν ήταν ορθά διατυπωμένη, το Δικαστήριο ακύρωσε την επιβολή του προστίμου.

Υπό τις συνθήκες αυτές πρέπει η Usinor να θεωρηθεί ότι «υπερέβη τις ποσοστώσεις της» σε προηγούμενο τρίμηνο έτσι ώστε το πρόστιμο να μπορεί να επαυξηθεί βάσει το άρθρου 12:

Κατά την άποψή μου η απάντηση είναι αρνητική. Το άρθρο 12 έχει εφαρμογή όταν η επιχείρηση υπερβαίνει μια ποσόστωση που έχει καθοριστεί έγκυρα και νόμιμα. Αν το Δικαστήριο εξαφανίσει την απόφαση περί προσδιορισμού ποσόστωσης ή κρίνει ότι η ποσόστωση δεν επιβλήθηκε έγκυρα ή νόμιμα (ακόμη και αν η απόφαση δεν μπορεί να ακυρωθεί διότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη), τότε κατά την άποψή μου η επιχείρηση δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι «υπερέβη των ποσόστωση» ακόμη κι αν πράγματι έχει υπερβεί την ποσότητα που προσδιορίζεται στην υποτιθέμενη ποσόστωση.

Εκ μέρους της Επιτροπής προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι η μη τήρηση της ποσόστωσης αποτελεί λόγο για επαυξημένο πρόστιμο ακόμη κι αν έχει σημειωθεί «τυπική» υπέρβαση προηγούμενης ποσόστωσης. Αν μια προηγούμενη ποσόστωση έχει κριθεί άκυρη, δεν θα θεωρούσα ως «τυπική» την προηγούμενη παράβαση ακόμη κι αν σημειώνεται υπέρβαση μιας φαινομένης αλλά άκυρης ποσόστωσης. Στόχος της ρύθμισης είναι να διασφαλίσει την τήρηση των εγκύρων ποσοστώσεων και να επιβάλλεται ποινή στην επιχείρηση που υπερβαίνει την ποσόστωση για δεύτερη ή

πολλοστή φορά. Ο στόχος αυτός δεν επιτυγχάνεται αν η πρώτη ποσόστωση είναι άκυρη. Ο ισχυρισμός της Επιτροπής αγγίζει επίσης τα όρια της παραβίασης της αρχής «Nulla poena sine culpa» η οποία θεωρείται ότι έχει εφαρμογή στα πρόστιμα που επιβάλλονται βάσει του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ, ρητά μεν στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα VerLoren van Themaat στην υπόθεση 188/82, Thyssen AG κατά Επιτροπής (16 Νοεμβρίου 1983) και στις προτάσεις μου στην υπόθεση 270/82, Estel NV κατά Επιτροπής (29 Φεβρουαρίου 1984), έμμεσα δε στις αποφάσεις επί των υποθέσεων Thyssen κατά Επιτροπής και Estel κατά Επιτροπής, υπόθεση 83/83 (απόφαση της 17. 5. 1984).

Για τους λόγους αυτούς, έχω την άποψη ότι η Επιτροπή δεν είχε δικαίωμα να επαυξήσει το πρόστιμο που επέβαλε στην Usinor λόγω δεύτερης παράβασης. Δεν έχει σημασία ότι οι αρχικές ποσοστώσεις κρίθηκαν άκυρες με απόφαση του Δικαστηρίου που εκδόθηκε μετά την έκδοση της προσβαλλομένης εν προκειμένω απόφασης.

Ενόψει την περιστάσεων αυτών, θα ήταν ορθή, ως εναλλακτική, η λύση το Δικαστήριο, ασκώντας τη δικαιοδοσία του βάσει του άρθρου 36 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, να αφαιρέσει από το πρόστιμο που επέβαλε η Επιτροπή το πρόσθετο ποσό λόγω καθ' υποτροπή υπέρβασης της ποσόστωσης.

Συνεπώς παρέλκει να εξετάσω το επικουρικό επιχείρημα της Usinor ότι το άρθρο 12 επιτρέπει επαύξηση του προστίμου μόνο στην περίπτωση που έχει σημειωθεί υπέρβαση της ποσόστωσης για την ίδια κατηγορία προϊόντος σε προηγούμενο τρίμηνο. Αν για το προηγούμενο ζήτημα είχα καταλήξει στο αντίθετο συμπέρασμα, δεν θα είχα θεωρήσει ότι η διατύπωση του άρθρου 12 αποτελεί έρεισμα για την ερμηνεία αυτή. Η προσαύξηση του προστίμου που επιβλήθηκε, ακόμη και αν η προηγούμενη παράβαση αφορά προϊόντα διαφορετικής κατηγορίας, είναι σύμφωνη προς τη διατύπωση και τους στόχους του άρθρου 12.

Η Usinor στηρίχτηκε σε ορισμένες διαβεβαιώσεις υπαλλήλων της Επιτροπής που κατά τα φαινόμενα είχαν την έννοια ότι πρόστιμα προσαυξάνονται λόγω υποτροπής μόνο στην περίπτωση προϊόντων της ίδιας κατηγορίας. Οι διαβεβαιώσεις αυτές διαψεύσθηκαν με επιστολή που απέστειλε στην Ευρωπαϊκή Συνομοσπονδία Βιομηχανιών Σιδήρου και Χάλυβα («Eurofer»), με ημερομηνία 13 Απριλίου 1983, ο κ. Duprat της Διεύθυνσης Ε της Γενικής Διεύθυνσης ΙΙΙ της Επιτροπής.

Στις προτάσεις μου στην υπόθεση 270/82, Estel κατά Επιτροπής, υιοθέτησα την άποψη ότι η επίσημη θέση της Επιτροπής όσον αφορά πρόστιμα διατυπώνεται στο άρθρο 12. Ανεπίσημες δηλώσεις εκ μέρους υπαλλήλων της Επιτροπής δεν μπορούν να μεταβάλουν τη θέση αυτή.

Εφόσον ένας υπάλληλος δεν έχει προβεί σε δήλωση όσον αφορά την άσκηση διακριτικής ευχέρειας, η οποία να γεννά δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ή να συνεπάγεται παραίτηση από την άσκηση συγκεκριμένου δικαιώματος, οι δηλώσεις δεν δεσμεύουν την Επιτροπή να μην εφαρμόσει το νόμο. Νομίζω ότι τίποτα εν προκειμένω δεν εμπόδιζε την Επιτροπή να επιβάλει διπλό πρόστιμο για μη τήρηση των ποσοστώσεων όσον αφορά δυο διαφορετικές κατηγορίες προϊόντων, εφόσον δεν θα είχε τηρηθεί προηγουμένως έγκυρη ποσόστωση.

Η Usinor υποστηρίζει περαιτέρω ότι δεν είναι δυνατό να επιβληθεί πρόστιμο για

υπέρβαση τόσο της ποσόστωσης παραγωγής όσο και του καθορισμένου ορίου που μπορεί να διατεθεί στην κοινή αγορά.

Στην υπόθεση 270/82, Estel κατά Επιτροπής (σκέψεις 27 και 28) το Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να επιβάλει πρόστιμο τόσο για υπέρβαση της ποσόστωσης παραγωγής όσο και για υπέρβαση της ποσότητας που είναι δυνατό να διατεθεί στην κοινή αγορά. Ο πληρεξούσιος δικηγόρος της Usinor υποστήριξε ότι η απόφαση αυτή δεν αποτελεί νομολογιακό προηγούμενο για δυο λόγους. Ο πρώτος στηρίζεται στο ότι το σύστημα που καθιερώνει η απόφαση 1831/81 στην ουσία επιβάλλει ποσόστωση για τις παραδόσεις στην κοινή αγορά και ποσόστωση για παραδόσεις σε τρίτες χώρες. Σε περιπτώσεις, όπως η προκειμένη, που η υπέρβαση των ποσοτήτων που μπορούν να παραδοθούν στην κοινή αγορά είναι μεγαλύτερη από την υπέρβαση της ποσόστωσης παραγωγής για την ίδια κατηγορία προϊόντων, η συνολική ποσότητα της δεύτερης υπέρβασης έχει διατεθεί στην κοινή αγορά και στην πραγματικότητα υπάρχει μια μόνο παράβαση. Κατά την άποψή μου το επιχείρημα αυτό στηρίζεται σε παρανόηση. Το άρθρο 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ επιτρέπει την επιβολή ποσοστώσεων παραγωγής σε περίπτωση που μειώνεται η ζήτηση. Όπως αναφέρεται στο στοιχείο 5 του προοιμίου της απόφασης 1831/81, ο περιορισμός των ποσοτήτων που μπορούν να διατεθούν στην κοινή αγορά απέβλεπε στην αποκατάσταση της ισορροπίας μεταξύ προσφοράς και ζήτησης αποτρέποντας τις επιχειρήσεις να συγκεντρώσουν υπερβολικά τη δραστηριότητά τους στην κοινή αγορά. Αυτό δεν σημαίνει στην ουσία ότι υπάρχει ποσόστωση για παραδόσεις στην κοινή αγορά και ποσόστωση για παραδόσεις σε τρίτες χώρες. Όπως γίνεται δεκτό στη σκέψη 27 της απόφασης στην υπόθεση Estel, οι επιχειρήσεις υπέχουν δύο ξεχωριστές υποχρεώσεις, αφενός μεν να τηρούν τις ποσοστώσεις παραγωγής, αφετέρου δε να μην υπερβαίνουν τις ποσότητες που είναι δυνατό να διατεθούν στην κοινή αγορά. Η μη τήρηση αμφοτέρων των υποχρεώσεων συνιστά δύο εξίσου διακεκριμένες παραβάσεις για τις οποίες μπορεί να επιβληθεί πρόστιμο.

Κατά δεύτερο λόγο ο πληρεξούσιος δικηγόρος της Usinor στηρίζεται σε υποτιθέμενες διαβεβαίωσεις προς το Eurofer εκ μέρους ορισμένων υπαλλήλων της Επιτροπής ότι δεν θα επιβληθεί καμιά «διττή ποινή». Το ίδιο επιχείρημα είχε προβληθεί στην υπόθεση Estel και, κατά την άποψή μου, θα πρέπει να απορριφθεί και στην υπό κρίση υπόθεση. Οι υπάλληλοι της Επιτροπής δεν μπορούν να δεσμεύσουν την ίδια την Επιτροπή να μην εφαρμόσει προσηκόντως το κοινοτικό δίκαιο, εν πάση περιπτώσει εφόσον δεν συντρέχει περίπτωση παραιτήσεως από το συγκεκριμένο δικαίωμα η οποία νομίζω ότι δεν μπορεί να αποδειχτεί εν προκειμένω.

Η Usinor ασκεί κριτική επί ορισμένων λεπτομερειών.

Στην απόφασή της η Επιτροπή διεπίστωσε ότι η Usinor υπερέβη την ποσόστωση παραγωγής για προϊόντα της κατηγορίας 16 κατά 23 735 τόνους και το τμήμα της ποσόστωσης που μπορούσε να διαθέσει στην κοινή αγορά κατά 30 912 τόνους. Η Usinor αμφισβητεί αυτό μόνο όσον αφορά 4 034 τόνους στους οποίους περιλαμβάνονταν προϊόντα της κατηγορίας 16 τα οποία η Usinor προόριζε να τα μετατρέψει η ίδια σε προϊόντα της κατηγορίας 1γ. Βάσει του άρθρου 1 της απόφασης 1831/81, οι λαμαρίνες ψυχρής ή θερμής ελάσεως για

την κατασκευή παραγώγων προϊόντων των κατηγοριών 1γ και 1δ εμπίπτουν στην κατηγορία 16 αν μετατρέπονται σε παράγωγα προϊόντα σε άλλες επιχειρήσεις της Κοινότητας· σε περίπτωση που η ίδια η επιχείρηση που κατασκευάζει τις λαμαρίνες τις μετατρέπει σε παράγωγα προϊόντα, τότε εμπίπτουν στις κατηγορίες 1γ ή 1δ, όπως ίσως εν προκειμένω, και όχι στην κατηγορία 16.

Η Usinor ισχυρίζεται ότι κατά το τέταρτο τρίμηνο του 1981 αντιμετώπισε απροσδιόριστες τεχνικές δυσχέρειες για το γαλβανισμό λαμαρίνας και αναγκάστηκε να παραδώσει λαμαρίνες σε άλλες επιχειρήσεις μεταβιβάζοντας σε αυτές μέρος των δικών της ποσοστώσεων παραγωγής προϊόντων κατηγορίας 1γ.

Η Επιτροπή δέχεται ότι ο χάλυβας που είχε κατασκευαστεί αρχικά προοριζόταν για την παραγωγή προϊόντων κατηγορίας 1γ και ότι απρόβλεπτα γεγονότα παρεμπόδισαν την Usinor να κάνει η ίδια το γαλβανισμό τους. Εξάλλου δεν θεωρώ πειστικό στοιχείο ότι η Usinor δεν μπορούσε να λάβει άλλα μέτρα για να αντιμετωπίσει το πρόβλημα, όπως παραδείγματος χάρη άλλες επιχειρήσεις να της παραχωρήσουν ποσοστώσεις της κατηγορίας 16, ή να συνεννοηθεί με άλλες επιχειρήσεις να κατασκευάσουν αμφότερα τα προϊόντα της κατηγορίας 16 και τα παράγωγα της κατηγορίας 1γ με αντάλλαγμα αντίστοιχη εκχώρηση σε επόμενο τρίμηνο. Θεωρώ ανεπαρκή τα στοιχεία προς απόδειξη του ισχυρισμού περί δυσχερειών. Ακόμη και στην περίπτωση που τα προϊόντα αυτά εμπίπτουν στην κατηγορία 16 και απετέλεσαν αντικείμενο μεταβίβασης μέρους των ποσοστώσεων της Usinor για προϊόντα της κατηγορίας 1γ, νομίζω ότι οι συνέπειες αυτές απορρέουν από την αποτυχία της Usinor να προβεί στις ενδεδειγμένες συνεννοήσεις. Υποστηρίζεται ότι το αποτέλεσμα είναι σκληρό, νομίζω όμως ότι η διατύπωση του σχετικού άρθρου είναι σαφής και δεν θα έκανα δεκτό το επιχείρημα της Usinor ότι η Επιτροπή ευθύνεται για βραδύτητα. Το σύστημα πρέπει να εφαρμόζεται αυστηρά όχι μόνο από την Επιτροπή, όπως ισχυρίζεται η Usinor, αλλά και από την ίδια την Usinor.

Κατά δεύτερο λόγο προβάλλονται εξαιρετικές περιστάσεις που να δικαιολογούν μείωση του προστίμου που επιβλήθηκε όσον αφορά τα προϊόντα της κατηγορίας 1δ, οι οποίες ανέκυψαν λόγω υποτιθεμένης αύξησης της ζήτησης του «Monogal», που είναι είδος γαλβανισμένης λαμαρίνας σε φύλλα. Κατά την Usinor, κατά το 1981 η παραγωγή του monogal αυξήθηκε από 5 700 σε 13 800 τόνους. Στις προτάσεις του στην υπόθεση 10/83, Metalgoi κατά Επιτροπής, την 1η Μαρτίου 1984 ο γενικός εισαγγελέας VerLoren van Themaat φάνηκε έτοιμος να δεχτεί ότι σημαντική αύξηση των πωλήσεων μπορεί να αποτελέσει λόγο για μείωση προστίμου, τουλάχιστον όπου έχει ανοιγεί νέα αγορά και οι πωλήσεις δεν προκαλούν καμιά βλάβη στους ανταγωνιστές. Αυτό εντούτοις προϋποθέτει καθαρή αύξηση της ζήτησης. Στην προκειμένη υπόθεση δεν υπάρχει καμιά ένδειξη ότι οι ποσοστώσεις για τα προϊόντα της κατηγορίας 1δ ήσαν ανεπαρκείς ενόψει του συνόλου της ζήτησης και δεν φαίνεται να υπάρχει κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε ενημερωθεί ότι το monogal είχε προκαλέσει πρόβλημα σε σχέση με τις ποσοστώσεις. Το επιχείρημα της Usinor ότι προέχων λόγος είναι η ικανοποίηση της πελατείας της είναι νομίζω αστήρικτο στο πλαίσιο του συστήματος των ποσοστώσεων. Δεν νομίζω ότι η

Usinor ενισχύεται στην προκειμένη υπόθεση από το γεγονός ότι με την απόφαση 1619/83 της 8ης Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 159, σ. 56) ήταν πλέον δυνατή η ανταλλαγή ποσοστώσεων. Ως συμπέρασμα έχω τη γνώμη ότι οι επικαλούμενες περιστάσεις δεν αποτελούν λόγο για μείωση του προστίμου.

Όσον αφορά τα προϊόντα της κατηγορίας V, η Usinor αρχικά επικαλέστηκε έλλειψη κύρους της απόφασης της Επιτροπής 1832/81 της 3ης Ιουλίου 1981 (ΕΕ L 184, 1981, σ. 1), η οποία επέκτεινε το σύστημα ποσοστώσεων στα προϊόντα της κατηγορίας V και τροποποίησε το άρθρο 14 της απόφασης 1831/81. Με τον τρόπο αυτόν είναι δυνατή η αναπροσαρμογή της παραγωγής αναφοράς μιας επιχείρησης εφόσον συντρέχουν ορισμένες προϋποθέσεις. Στην περίπτωση της Usinor η τροποποίηση του άρθρου 14 είχε ως αποτέλεσμα να δοθεί στην Usinor μικρότερη ποσόστωση για τα προϊόντα της κατηγορίας V. Πριν από την επ' ακροατηρίου συζήτηση η Usinor απέσυρε το λόγο για έλλειψη κύρους της απόφασης 1832/81, αλλά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση προέβαλε τις αμφιβολίες της όσον αφορά το κύρος της απόφασης ως εξαιρετική περίσταση που να αποτελεί λόγο για μείωση του προστίμου, παραπέμποντας ιδίως στις υποθέσεις 140, 146, 221 και 226/82, Walzstahlvereinigung και Thyssen AG κατά Επιτροπής, 21 Φεβρουαρίου 1984, και τα επιχειρήματά της στην υπόθεση 103/83, Usinor κατά Επιτροπής, και υπόθεση 151/83, Alpa κατά Επιτροπής (αποφάσεις της 11. 10. 1984). Στην υπόθεση Walzstahl το Δικαστήριο ακύρωσε μεταγενέστερη απόφαση της Επιτροπής που θέσπιζε νέα τροποποίηση του άρθρου 14 για λόγους οι οποίοι, κατά την άποψή του, δεν έχουν εφαρμογή στο άρθρο 14 όπως ίσχυε κατά το τέταρτο τρίμηνο του 1981. Οι υποθέσεις 103/83 και 151/83 αφορούσαν το άρθρο 14 της απόφασης της Επιτροπής 1696/82 της 30ής Ιουνίου 1982 (ΕΕ L 191, 1982, σ. 1) και πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα ότι η διάταξη αυτή είναι άκυρη. Υπό τις συνθήκες αυτές έχω την άποψη ότι με βάση τα ανωτέρω δεν έχει αποδειχτεί κανένας λόγος για μείωση του προστίμου στην προκειμένη υπόθεση.

Στην απάντηση και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ο πληρεξούσιος δικηγόρος της Usinor ζήτησε επίσης να περιληφθεί στη δικαστική απόφαση διάταξη με την οποία η Επιτροπή να υποχρεωθεί να καταβάλει τα έξοδα της Usinor για την κατάθεση τραπεζικής εγγύησης διασφαλίζουσας την καταβολή του προστίμου ενόσω εκκρεμεί η έκδοση δικαστικής απόφασης επί της προσφυγής. Με έγγραφο της 30ής Μαρτίου 1983 η Επιτροπή είχε πληροφορήσει την Usinor ότι αν προσέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου την απόφαση περί επιβολής προστίμου, η Επιτροπή θα ενεργούσε για να εισπράξει το 70 % του προστίμου (για το λόγο ότι είχε ήδη επιβληθεί άπαξ πρόστιμο στην Usinor) αλλά δεν θα προέβαινε σε καμιά ενέργεια για να εισπράξει το υπόλοιπο πριν από την έκδοση της δικαστικής απόφασης εφόσον η Usinor προσκόμιζε τραπεζική εγγύηση που να καλύπτει το ποσό αυτό. Στις 5 Ιουλίου 1983, ο πρόεδρος του Δικαστηρίου, κρίνοντας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ανέστειλε την εκτέλεση της απόφασης περί επιβολής προστίμου μέχρι της 30ής ημέρας μετά την κοινοποίηση στους διαδίκους της απόφασης στην υπόθεση 265/82, υπό τον όρο η Usinor να συστήσει τραπεζική εγγύηση που να καλύπτει το συνολικό ύψος του προστίμου. Ενώπιον του Δικαστηρίου αναφέρθηκε ότι μετά την απόφαση στην υπόθεση 265/82 η Επιτροπή δεν αποπειράθηκε να εισπράξει το 70 % του προστίμου.

Επομένως η Usinor υποχρεώθηκε να συστήσει τραπεζική εγγύηση που να καλύπτει το σύνολο του προστίμου μετά την έναρξη της δίκης στις 3 Μαΐου 1983 και συνεπώς δεν ήταν δυνατό να υποβληθεί αίτημα περί εξόδων εγγύησης πριν από την κατάθεση της απάντησης. Η Επιτροπή είχε την κατάλληλη ευκαιρία να απαντήσει επί του αιτήματος με την ανταπάντησή της και κατά την προφορική διαδικασία. Κατά την άποψή μου επομένως δεν συντρέχει κανείς λόγος για να κριθεί το αίτημα απαράδεκτο βάσει του άρθρου 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας. Έχω τη γνώμη ωστόσο ότι δεν είναι βάσιμο. Η Usinor σύστησε την εγγύηση, σύμφωνα με Διάταξη του προέδρου, προκειμένου να ανασταλεί η εκτέλεση της απόφασης που προσβλήθηκε με την προσφυγή. Η Επιτροπή είχε κανονικά το δικαίωμα να εκτελέσει την απόφαση ανεξάρτητα αν η Usinor ήταν υπότροπος ή όχι.

Για τους λόγους αυτούς έχω τη γνώμη ότι το πρόστιμο που επέβαλε η Επιτροπή πρέπει να μειωθεί κατά το ποσό που αντιπροσωπεύει την προσαύξηση κατά 10 % η οποία επιβλήθηκε για δεύτερη παράβαση, δηλαδή κατά 550 701 ECU, από 6 312 231 σε 5 761 530 ECU. Τα υπόλοιπα αιτήματα πρέπει να απορριφθούν. Κρίνω εύλογο κάθε διάδικος να φέρει τα δικαστικά του έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της δίκης κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων.